



ข่าวประชาสัมพันธ์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

๑๑๔ สุขุมวิท ๒๓ แขวงคลองเตยเหนือ เขตวัฒนา กรุงเทพฯ ๑๐๑๑๐ โทรศัพท์ ๐-๒๖๔๙-๕๐๐๐
ภายใน ๑-๕๖๖๖ โทรศัพท์/โทรสาร ๐-๒๒๕๘-๐๓๑๑

ข่าวจากหนังสือพิมพ์เดลินิวส์ ฉบับประจำวันที ๒๘ เดือนกันยายน พ.ศ.๒๕๕๗ หน้า ๑๙ มูลค่าข่าว ๗๘๕,๐๐๕.-

ศูนย์สารสนเทศและการประชาสัมพันธ์ ได้จัดระบบข่าวสื่อสิ่งพิมพ์ สนใจดูได้ที่ <http://news.swu.ac.th/newsclips/>

‘อดีตเด็กหัวทึบ’ รวยความรู้ ‘จุฬากรณ์ มาสเทียรวงศ์’ พลิกชีวิตแบบ ‘ไม่รอพึ่งโชค’



เส้นทางชีวิตของแต่ละคนมีไม่เหมือนกัน บางคนเดินตามที่ใครต่อใครคิดไว้ ขณะที่ยังคนได้เดินตามความฝันตามความต้องการของตนเอง ในจำนวนนี้ย่อมมีทั้งคนที่ประสบความสำเร็จและคนที่พบกับความล้มเหลว แต่แม้ว่าจะผิดหวัง ทุกสิ่งทุกอย่างย่อมเป็นเรื่องของการเรียนรู้ เป็นประสบการณ์ หากยังไม่เลิกที่จะฝัน... ก็ห้ามที่จะหยุดเดิน อย่างเช่นเรื่องราวชีวิตที่วันนี้ทีม “วิถีชีวิต” จะนำเสนอ กับชีวิตของ... “**ดร.จุฬากรณ์ มาสเทียรวงศ์**”



ดร.จุฬากรณ์ คนนี้เป็นนักวิชาการด้านการศึกษา ที่วันนี้ดำรงตำแหน่งผู้อำนวยการสถาบันรามจิตติ ซึ่งเธอเล่าถึงชีวิตว่า... เมื่อคุณปู่ของเธอจะเป็นถึงเจ้าสัวในวังนาครเขมร แต่รากฐานของครอบครัวเธอก็เริ่มต้นสร้างขึ้นจากความอุตสาหของคุณพ่อและคุณแม่ โดยคุณพ่อทำกิจการโรงงาน ขณะที่คุณแม่เป็นแม่บ้านดูแลลูก ๆ โดยครอบครัวเธอมีพี่น้องรวมทั้งหมด 4 คน ซึ่งหากจัดอันดับความฉลาดและเรียนเก่งเธอบอกว่า... ในจำนวนพี่น้องเรื่องการเรียนเธออยู่ที่โหลท้ายสุด เพราะเรียนไม่เก่ง ถึงขนาดคุณครูบางท่านปรามกษาว่า... ชีวิตของเธอคงไปไม่ได้ถึงไหน แต่ใครจะเชื่อ! อดีตเด็กหัวทึบคนนี้มีปัจจุบันเป็น “**นักวิชาการการศึกษา**” และมีดีกรีจบถึงระดับ “**ดุษฎีบัณฑิต**” เป็น ผอ.สถาบันรามจิตติ และมีผลงานวิชาการมากมายที่ได้รับรางวัล อาทิ รางวัลงานวิจัยดีเด่นจาก สกว. ในปี 2547 จากงานวิจัยโครงการวิจัยและพัฒนาเพื่อปฏิรูปการเรียนรู้อัจฉริยะ (พรช.) หรือ โครงการวิจัยและ

พัฒนาการเรียนรู้อัจฉริยะใน 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้ ปี 2550 และรางวัลวิทยานิพนธ์ดีเด่นจากสำนักงานคณะกรรมการวิจัยแห่งชาติ (วช.) ปี 2551 จากผลงานเรื่อง นโยบายและยุทธศาสตร์ทางการศึกษาแบบมุ่งอนาคตเพื่อเด็กและเยาวชนไทย ความสำเร็จเหล่านี้ ดร.จุฬากรณ์ ระบุว่า...

เพื่อนทุกคนยังง่ว่าเดินมาถึงจุดนี้ได้ได้อย่างไร? แม้ตัวเธอก็ยังงงและตั้งคำถาม แต่โดยส่วนตัวมองว่า... โชคดีที่ได้รับโอกาสและอาจเพราะจังหวะชีวิตขณะนั้นอยู่ในช่วงที่ดี หรืออีกอย่างเมื่อวิเคราะห์ลึก ๆ ก็จริงจังก่อาจเป็นไปได้ว่า... เพราะสมัยเธอนั้นการศึกษาเปิดกว้างและมีรูปแบบหลากหลาย ซึ่งถ้ามีทิศทางการศึกษาแบบเดียว ชีวิตการเรียนเธอก็คงจบไปตั้งแต่ชั้น ม.6 แล้ว

อะไรทำให้ชีวิตพลิกผัน? เรื่องนี้ก็่าสนใจไม่แพ้ผลงานที่กล่าวมาข้างต้น โดย ดร.จุฬากรณ์กล่าวว่า... เป็นเด็กหลังห้องมาตลอด เพราะเรียนหนังสือไม่เก่ง ไม่ใช่เด็กเรียน หรือที่ผู้ใหญ่ชอบพูดว่า... เป็นพวกปัญญาทึบ! ยิ่งเมื่อเปรียบเทียบกับพี่ชายของเธอด้วยแล้ว ยิ่งห่างไกลกันไปใหญ่ เพราะพี่ชายเรียนหนังสือเก่งมาก ๆ เรียกว่าเก่งขั้นอัจฉริยะ ทำให้พ่อแม่และคิดที่จะเลิกเรียนอยู่หลายครั้ง โชคดีที่คุณพ่อคุณแม่บังคับโดยบอกว่า... “**ต้องเรียนให้ได้มากที่สุด**”

ดร.จุฬากรณ์ ยังบอกอีกว่า... ตอนเด็กเป็นคนไม่ค่อยได้อ่านหนังสือติดกับคุณพ่อที่เป็นคนใฝ่รู้ และพยายามเตียวเขี่ย



“เรียนรู้” ร่วมกับเด็ก ๆ



กับ “**ดร.อรุณรัชชี่ นิลกรรณย์**”

“**ความรู้นับจนแล้ว จึงเรียนเพื่อเพิ่ม**”

ให้ลูกทุกคนเรียนหนังสือ ไม่เว้นแม้แต่คนหัวไม่ตีอย่างเธอ ตอนนั้นคุณพ่อบังคับให้ไปเรียนภาษาจีนกับโรงเรียนจีนที่จะเปิดสอนเฉพาะช่วงเย็น ซึ่งเธอก็ต้องไป แต่เรียนไม่กี่วันก็เลิกไป ต่อมาได้มาเรียนชั้นมัธยมศึกษาต่อ ที่โรงเรียนสตรีศรีสุราษฎร์ เพราะใกล้บ้าน ซึ่งชีวิตการเรียนนั้น นักวิชาการคนนี้นบอกว่า... ไม่เคยเรียนอยู่ห้องพิเศษ ได้แต่เรียนอยู่ห้องท้าย ๆ มาตลอด ทั้งนี้ ถึงแม้การเรียนจะสู้ ๆ



ตอน ๆ แต่ที่ทำได้ดีสิ่งหนึ่งคือการ **เล่นดนตรีไทย** หลังเข้าเรียนก็เลือกเข้าชมรมดนตรีไทย ซึ่งเธอ เล่นเก่งจนออกไปคว่ำรางวัลได้ในระดับประเทศ มาแล้ว ต่อมาได้หันไปเล่นในกีฬาสลัดเทบออล และเล่นได้ดีจนเป็นนักกีฬาโรงเรียนด้วย จึงคิด จะเอาดีด้านนักกีฬานี้ แต่คุณครูแนะนำว่า... อาชีพนักกีฬามีข้อจำกัดเรื่องกายภาพและอายุ หากอายุมากหรือเจ็บก็ต้องเลิกเล่น แต่ดนตรี อายุมากแค่ไหนก็ยังเล่นได้ จึงคิดว่าเธอควร

ทุ่มเทให้ดนตรีจะดีกว่า...

สุดท้ายจึงตัดสินใจเป็น นักดนตรีไทยต่อไป

ในขณะที่เพื่อน ๆ

กำลังขมุกขมัวกับการ

อ่านหนังสือเพื่อสอบเอน

ทรานซ์ แต่เธอสามารถเข้าเรียนต่อในคณะมนุษย ศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ (มศว) จาก โควตานักดนตรีได้เลย เรียกว่า...มีประโยชน์ในที่สุด ที่ไม่ทิ้งเรื่องนี้ไว้กลางคัน หลังจากนั้นช่วงที่เรียน อยู่ปี 3 ได้ลองไปสมัครสอบเพื่อเรียนต่อระดับ “ปริญญาโท” ที่คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์ มหาวิทยาลัย และสอบได้ แต่ตั้งใจว่า...จะทำงาน จะ ไม่เรียนต่อ เมื่อคุณพ่อรู้ก็บังคับให้เรียนเพราะเห็นว่า เป็นโอกาสที่ดี ทำให้จำใจต้องเข้าไปเรียน ซึ่งช่วง แรก ๆ เรียนไม่ได้ ไม่ค่อยรู้เรื่อง เพราะยังปรับตัว

กับ “ระบบ” ไม่ได้ ถึงขนาดคิดจะ ลาออก แต่อาจารย์ที่ปรึกษาไม่ อนุมัติโดยได้พยายามหาทางช่วย ด้วยการบอกว่า...ให้ทำวิทยานิพนธ์ มาแทน จึงเสนอหัวข้อที่จะทำคือ การศึกษาระบบการและผล ของโครงการสื่อชาวบ้านเพื่อ พัฒนามนุษย์และสังคมในภูมิภาค

ที่ต่างกัน : กรณีศึกษาระบบและระบบนิเวศ โดย ให้เหตุผลว่า...จะเป็น “กระแสการศึกษาใน อนาคต” โดยหัวใจวิทยานิพนธ์ดังกล่าว คือการ พิสูจน์ว่า...หัวใจของการศึกษานั้น ไม่ได้อยู่ที่แค่ เฉพาะการเรียนในห้องเรียน หากแต่ยังต้องประกอบ ด้วยเรื่อง “การเรียนรู้จากชุมชนและสังคมรอบ ตัว” ด้วย โดยกรรมการสอบวิทยานิพนธ์ขณะนั้น คือ ดร.อมรรวิชัย นาครทรรพ อดีตผู้อำนวยการ สถาบันรามจิตติ นั่นเอง

หลังเรียนจบปริญญาโท ดร.จุฬากรณ์ เข้าทำงานที่สภาการศึกษาคาทอลิกแห่งประเทศไทย 5 ปี ก่อนไปเรียนต่อระดับ “ปริญญา เอก” ทั้งที่ความจริงแล้วไม่คิดมาก่อนด้วยซ้ำว่า... จะสามารถเรียนสูงจนถึงระดับ “ด็อกเตอร์” โดยถึง ขนาดบอกคุณพ่อตั้งแต่สมัยยังเรียนปริญญาโท ด้วยซ้ำว่า... “เรียนมาได้ถึงขนาดนี้ ถือว่าเกินคาด ทายมากแล้ว”

“สาเหตุที่ต้องเรียนต่อ เพราะพอเรา ทำงานไปแล้ว เกิดปัญหาคือ ความรู้มันยากจน ไปต่อไม่ได้แล้ว จึงตัดสินใจเรียนต่อปริญญา เอกสาขาพัฒนศึกษา ที่คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย เพราะต้องการความรู้ เพิ่ม ส่วนการศึกษาศาสตร์ต่าง ๆ ก็ไปลง เรียนเพิ่มตามหลักสูตรต่าง ๆ ที่มีการเปิด

สอน ระหว่างเรียนปริญญาโทจนไม่ต่อ ปริญญาเอก ก็มีโอกาสได้ทำงานเรื่อง การศึกษาชุมชนกับอาจารย์อมรรวิชัย มาตลอด และร่วมกันผลักดันจนเกิด สถาบันรามจิตติขึ้นมา เพราะ ประเทศไทยช่วงนั้น งานด้าน การศึกษากำลังขยายใหญ่ขึ้น มีเรื่องให้ ศึกษา และมีปัญหาเกิดขึ้นมาก ทำให้ เราทุกคนที่ทำงานคิดกันว่า...เราเองก็ ต้องขยายพื้นที่ เราเองก็ต้องพัฒนาให้

ทันกับกระแสและยุคสมัยของโลกด้วย เพื่อที่จะได้รู้เท่าทันกับปัญหาที่เกิดขึ้น โดยเฉพาะเรื่องทางการศึกษา...”ดร.จุฬากรณ์ ระบุถึงชีวิตเธอที่เดินมาได้ไกลกว่าที่คาด ฝันไว้มาก โดยเฉพาะในเรื่องของการเรียน ซึ่งทั้งหมดนี้ก็เพื่อที่จะทุ่มเทให้กับเรื่อง “การ ศึกษา” ของไทย...



ในมุมมอง กับชีวิตของ ดร.จุฬากรณ์ ที่ เดินมาได้ไกล จากเด็กเรียนไม่เก่ง ที่ถูกครุระบุว่า... “หัวทึบ” แต่สุดท้ายกลายเป็น “นักวิชาการด้าน การศึกษา” และมีดีกรีทางวิชาการมากมาย จน ที่สุดมานั่งแท่นในองค์กรด้านการพัฒนา การศึกษา เธอคนนั้นกล่าวว่า... “เคยมานั่งคิดแบบสิ่ง คักดีลึทึบมีจริง ก็อาจเป็นไปได้ว่า... ชีวิตของ เรามันอาจจะดูวางมาแล้วว่าต้องเป็นแบบนี้ ที่คิดว่าไปไม่ได้ก็ไม่ได้ แบบบางคนยังงง ๆ ว่า



เราเดินมาถึงจุดนี้ได้ยังไง?” อย่างไรก็ตาม นักวิชาการคนนี้ก็แนะนำเยาวชนไทยว่า...การอ่าน หนังสือ การเข้าห้องเรียน การไม่เรียน คือหน้าที่ และความรับผิดชอบของนักเรียนที่มีต่อตัวเอง การที่คนเราจะประสบความสำเร็จได้ ต้อง “หา เส้นทางชีวิตตนเองให้เจอให้ได้” จากนั้นจึงค่อย เดินหน้ามุ่งไปหาจุดหมายนั้น...

โดยที่ไม่นั่งรอคอยโชคชะตา

ไม่รอพึ่งพาคนอื่นมาช่วย...

สุภารัตน์ ยอดศิริวิชัยกุล : รายงาน

ภาณุพงศ์ พนมวัน : ภาพ

‘ชาไม่ล้นถ้วย’

ดร.จุฬากรณ์ เล่าว่า... อีกความโชคดีหนึ่งของการเป็น “เด็กหัวทึบ” ทำให้เธอพร้อม “เปิดใจ-เปิดสมอง” ที่จะ “เรียนรู้-รับความรู้ใหม่ ๆ” เข้ามาเสมอ ซึ่งอาจเป็นอีกเหตุผลหนึ่งที่ผลักดันให้ก้าวมาได้จนถึงทุกวันนี้ ในขณะที่แนวคิดการทำงานเธอก็มีมุมมองว่า... “ทำงานเหมือนกำลังเล่นดนตรีอยู่ในวงดนตรี” ซึ่งมีหลายคนเป็นส่วนประกอบร่วมด้วย และทุกคนต่างก็มีหน้าที่ของตัวเองที่ต้องรับผิดชอบให้ดี ซึ่งการมองโลกแบบนี้ ช่วยทำให้การทำงานดำเนินไม่ได้ อย่างดี และพร้อมเปิดใจรับฟังคนอื่นด้วย

“การเป็นคนประเภทชาไม่ล้นถ้วย



ทำให้เรามองคนทำงานด้วยกันแบบเพื่อนร่วมงาน เราจะไม่ประเมินคุณค่าของคนจากสายตา จากรูปร่าง ฐานะสูงหรือต่ำ แต่เราจะทำความรู้จักกับเขา เราเองนั่นแหละที่ต้องลงไปเรียนรู้จากเขา”.